

Όταν λες δεν «είμαι

καλά» να γνωρίζεις ότι στην πραγματικότητα είσαι μια χαρά, απλά δεν αισθάνεσαι καλά. Και δεν νιώθεις καλά όχι εσύ ο ίδιος, ως ύπαρξη, αλλά ως ρόλος. Βυθίζεσαι στο ρόλο σου και χάνεσαι. Ταυτίζεσαι μαζί του και νομίζεις ότι είσαι ο ρόλος σου. Δεν είναι όμως έτσι. Δεν είμαστε αυτό που κάνουμε αλλά κάτι πολύ πιο ουσιαστικό και βαθύτερο. Δες λοιπόν αυτός που στεναχωριέται είσαι εσύ; Μήπως στεναχωριέσαι γεμάτος ενοχές ως σύζυγος, ως πατέρας ή μητέρα; Ως παιδί ή φίλος; Ως υπάλληλος ή εργοδότης, ως πολίτης ή μέλος μιας ομάδας κ.ο.κ; Μήπως τελικά η στεναχώρια σου έχει να κάνει με τον ρόλο που διαδραματίζεις μέσα στο μικρόκοσμό σου και όχι με την ύπαρξη σου; Βγάλε για λίγο τον ρόλο από πάνω σου. Σύρε λιγάκι την μάσκα. Πάρε απόσταση από το βάρος του ρόλου και δες. Νιώθεις το ίδιο; Όχι. Αποκλείεται. Γιατί στην πραγματικότητα δεν είσαι εσύ αυτός που δεν αισθάνεται καλά, που νιώθει ένοχος, θλιμμένος, προσβεβλημένος, ανίκανος και ανάξιος, αλλά οι απαιτήσεις, τα θέλω και τα πρέπει ενός συστήματος που σε θέλει κάπως πολύ συγκεκριμένο. Εσύ είσαι παιδί του Θεού, φώς και χαρά. Είσαι πλασμένος για εκεί, γι αυτό δεν αναπαύεσαι εδώ. Δεν χωράς στα κουστούμια και τους ρόλους τους. Μόνο που όταν συνήθως το καταλάβουμε έχει τελειώσει το έργο και η αίθουσα έχει αδειάσει από χαμόγελα...

π.λίβυος

Πηγή: plibyos.blogspot.gr